

Arrest

nr. 285 397 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als ander familielid van een Nederlandse onderdaan, meer bepaald als partner in het kader van een duurzame relatie, in.

1.2. Op 24 december 2019 wordt het verblijf geweigerd omdat het duurzame karakter van de partnerrelatie onvoldoende bewezen werd.

1.3. Op 24 september 2021 wint de verzoekende partij samen met een andere Nederlandse onderdaan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Geel informatie in over de opstart van een dossier prenatale erkenning. Daarbij zou verzoekende partij verklaard hebben in Nederland te wonen maar naar België te willen komen wonen.

1.4. Op 27 januari 2022 wordt het kind J.R., van Nederlandse nationaliteit, geboren.

1.5. Op 7 februari 2022 wordt een aangifte van erkenning gedaan te Mol.

1.6. Op 14 april 2022 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag van een verblijfskaart als ander familielid in, ditmaal in kader van een duurzame partnerrelatie met de Nederlandse onderdaan zoals vermeld in punt 1.3..

1.7. Op 24 mei 2022 geeft het parket van de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies wat betreft de opmaak van de erkenningsakte omdat er sprake is van een voorgenomen frauduleuze erkenning. De intentie van de erkenner (verzoekende partij) is er immers kennelijk enkel op gericht voor zichzelf een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband. Op 14 juni 2022 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van erkenning.

1.8. Op 19 juli 2022 wordt het verblijf geweigerd omdat verzoekende partij niet aangetoond heeft zich te bevinden in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zij heeft immers geen geldig inreisvisum voorgelegd. Het beroep hiertegen wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 283 016 van 11 januari 2023.

1.9. Op 18 oktober 2022 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: G. (..)

Voornaam: L. L. L. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Coronie

Nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel.

Betrokkene zou volgens het administratief dossier, samenwonen met de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevrouw R., A. S. (..) (°23/07/2001) en hun zoon R., J. D. (..) (°27/01/2022). Het feit dat zij samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene diende op 14/04/2022 een aanvraag tot gezinshereniging in met mevrouw R. (..). Op 19/07/2022 weigerde de gemeente Mol aan betrokkene deze gezinshereniging met een bijlage 20 omdat betrokkene niet de gewenste documenten kon voorleggen. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 05/09/2022.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene het kind R., J. D. (..) reeds prenataal wenste te erkennen, en vervolgens postnataal. De intentie van betrokkene om het kind te erkennen verleent hem op zich geen verblijfsrecht. Na negatief advies van het Parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout dd 24/05/2022, uit wiens onderzoek bleek dat de erkenning enkel gericht is op het

verkrijgen van een verblijfsvergunning, weigerde de gemeente Mol vervolgens de erkenning door betrokkene van het kind. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Indien betrokkene het ouderschap kan aantonen, betekent dit bovendien niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Van belang in deze context is eveneens dat zowel betrokkene als zijn partner mevrouw R. (..) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene. Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert echter de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren, niet. Betrokkene kan de precaire situatie van haar verblijf niet ontkennen.

Betreffende het hoger belang van het kind, wordt het niet betwist dat een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen een bepaalde impact kan hebben op de minderjarige zoon. De zoon hoeft echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen een verblijfsrecht aan te vragen bij de bevoegde ambassade of consulaat, houdt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Betrokkene kan met mevrouw R. (..) en het kind R., J. (..) tijdens deze periode indien gewenst nauw contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn nog erg jonge kind beperkt blijven. Gezien de prille leeftijd van de zoon mogen we aannemen dat zijn plaats momenteel hier bij zijn legaal in het Rijk verblijvende moeder is. Betrokkene kan dan vanuit zijn land van herkomst een aanvraag indienen om op legale wijze terug te keren en indien gewenst opnieuw een rol spelen in de ontwikkeling van zijn kind.

Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene medische problemen heeft.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. We stelden eveneens vast dat de belangen van het minderjarige kind in het dossier niet wordt geschaad. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"De middelen: Schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, schending van de materiële motiveringsplicht

1.

Artikel 8 luidt als volgt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling

Verzoeker heeft al driejaar een relatie met mevrouw A. R. (..). Uit hun relatie is er een kind, J. (..) geboren.

Het was en is nog steeds de bedoeling van het koppel om een duurzame relatie op te bouwen en hun kind is uit liefde geboren.

Enig verblijfsvoordeel dat verzoeker zou kunnen bekomen is slechts incidenteel.

Verzoeker houdt van zijn zoon en wenst hem om oprechte redenen te erkennen.

Hij was steeds betrokken bij de zwangerschap, bij de geboorte, na zijn geboorte. Hij staat in voor het huishouden en opvoeding van Jayden terwijl zijn partner A. (..) gaat werken. Verzoeker is betrokken in alle elementen van het leven van zijn partner en zoon.

Zij vormen een hecht gezin.

Hij wilt als vader erkend worden en hij wenst zijn vaderrol verder op te nemen.

Met het uitvoeren van het bevel zal hij van zijn kind en partner gescheiden worden.

Het wordt niet door verweerster betwist dat zij op een adres wonen.

Er is sprake van een beschermingswaardige gezinsband. Dit blijkt uit de stukken, (stuk 3)

J. (..) heeft de Nederlandse nationaliteit.

Door het scheiden van vader en zoon heeft verwerende partij een inmenging in het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn zoon begaan.

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde.

In het bevel het lijkt nergens dat verwerende partij voldoende rekening met het familieleven van verzoeker en zijn gezin gehouden heeft.

Men beweert slechts dat verzoeker terug naar Suriname moet keren om een gezinsherenigingaanvraag daar in te dienen. Men verwijst naar moderne communicatiemiddelen. Men verwijst ook naar een negatief advies van het Parket doch men heeft uit het oog verloren dat de beslissing tot weigering niet definitief is aangezien er terecht beroep werd aangetekend.

Verzoeker is een betrokken vader en de biologische vader. Men weet dat gelet op de andere procedures.

Verweerster heeft deze gegevens niet in rekening gebracht en men baseert zich slechts op een weigeringsbeslissing. Dit is onvoldoende gemotiveerd. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

2.

Er is nochtans sprake van een beschermingswaardige gezinsband.

Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.

Dat verzoeker de biologische vader is van J. (..) wordt niet betwist.

De scheiding zou gebeuren op een zeer belangrijke leeftijd voor hem.

Bovendien moderne communicatiemiddelen zijn onvoldoende om een relatie met een kind te onderhouden. (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780)

3.

Verweerster heeft eveneens geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind conform artikel 74/13 van de Vw. Het is duidelijk dat indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten, deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van dit minderjarig kind, J. (..) in gevaar wordt gebracht. Kinderen hebben nood aan zijn fysieke aanwezigheid, steun en zorg.

Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

De beslissing van de verweerster dient dan vernietigd te worden."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In essentie is verzoekende partij het oneens met de beoordeling inzake haar gezinsleven en meent zij dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.1. Verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven tussen haar zelf, haar minderjarig kind en mevrouw A.R. nu zij onder eenzelfde dak wonen en zij een hechte band hebben. Zij stelt mee in te staan voor de opvoeding van haar kind.

2.4.2. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.4.3. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verwerende partij rekening hield met het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven.

Wat betreft het gezinsleven met mevrouw A.R. wijst de verwerende partij erop dat de aanvraag gezinshereniging afgewezen werd en dat het loutere feit dat verzoekende partij samenwoont met A.R. geen automatisch recht geeft op verblijf.

Wat betreft het gezinsleven met het kind wijst de verwerende partij erop dat de erkenning geweigerd werd en dit een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Inderdaad bevindt zich in het administratief dossier het negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Antwerpen van 24 mei 2022 waarop de weigering van de erkenning gebaseerd is. Uit dit advies blijkt onder meer:

“Tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen:

Tijdens het heel beknopt verhoor werden volgende tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen afgelegd:

°Meneer verklaart reeds anderhalf jaar op het adres van mevrouw R. (..) te verblijven, zijnde 2400 Mol, (..). Tijdens de woonstcontrole op 12 maart 2022 kon de politie echter niet vaststellen dat er een man samenleefde met mevrouw R. (..) en haar zoontje. Meneer verklaarde dat dit komt omdat zijn kleren in zwarte zakken zaten. Hij had immers schrik dat hij opgepakt zou worden. Om die reden liggen nog veel spullen in de woning van zijn zus in Nederland. Deze argumentatie houdt echter geen steek. Meneer zal immers niet minder vlug gearresteerd worden omdat zijn spullen in Nederland liggen. Het valt dus sterk te betwijfelen dat meneer G. (..) al anderhalf jaar samenwoont met mevrouw R. (..) en haar zoontje. Deze twijfel wordt bovendien versterkt doordat mevrouw verklaart dat ze nog nooit met meneer heeft samengewoond;

°Mevrouw verklaart dat meneer een tweelingbroer heeft die in Nederland woont, volgens meneer woont zijn broer echter in Retie (België).

-Gebrek aan bewijzen opnemen vaderrol en duurzame relatie met de moeder van het kind:

Aan de hand van de stukken en verklaringen die mijn ambt heeft verkregen, kan niet worden afgeleid dat de heer G. (..) zijn vaderrol opneemt. De samenwoning met mevrouw R. (..) wordt sterk in twijfel getrokken (zie supra) en er worden geen andere bewijzen bijgebracht van affectieve of financiële steun in de opvoeding van J. (..). Enkele ongedateerde foto's kunnen niet bewijzen dat meneer G. (..) zijn vaderrol naar behoren vervult.

Naast het feit dat betrokkenen een vaag relatieverloop kennen en dat er twijfel bestaat over een mogelijks overlappende relatie met mevrouw T.A. (..), worden geen bewijzen bijgebracht van het feit dat betrokkenen een duurzame relatie met elkaar zouden onderhouden of de intentie hebben om dat in de toekomst wel te doen.”

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, rekening houdende met voormelde bevindingen, oordeelt dat de weigering van de erkenning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Het loutere feit dat verzoekende partij beroep heeft aangetekend bij de Familierechtbank, maakt niet dat de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met de bevindingen van het parket.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een resultaat van het verwantschapsonderzoek, gedateerd 8 juni 2022 waaruit blijkt dat zij de biologische vader is van het kind J.R.. De Raad wijst er evenwel op dat een biologische band met een kind *an sich* niet voldoende is om het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen. Uit de feiten moet immers blijken dat de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Andere factoren moeten worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren. Zoals evenwel blijkt uit het onderzoek van het parket verklaarde de voorgehouden partner van verzoekende partij dat zij nooit met verzoekende partij heeft samengewoond, dit in tegenstelling tot verzoekende partij die stelde al anderhalf jaar met partner en kind samen te wonen, zodat de samenwoning terecht in twijfel wordt getrokken - en een verwijzing naar het ingeschreven staan op hetzelfde adres aldus niet volstaat - en heeft verzoekende partij ook geen bewijzen bijgebracht van affectieve of financiële steun in de opvoeding van het kind. Het gegeven dat verzoekende partij een aantal foto's kan voorleggen waarop zij afgebeeld staat met een zwangere vrouw, in het ziekenhuis en samen met een kind, alsook een attest waaruit blijkt dat zij aanwezig was bij zwangerschapscontroles, maakt ook geenszins dat daaruit kan

besloten worden dat zij haar vaderrol naar behoren vervult. Deze foto's en het aanwezigheidsattest tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij enig betekenisvolle rol speelt in de zorg en opvoeding van het kind. Er liggen geen concrete gegevens voor die aantonen dat verzoekende partij zorg- en opvoedtaken op zich neemt derwijze dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Haar blote betoog waar zij stelt wel degelijk een hecht gezin te vormen met haar kind (en partner) is niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.4.4. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij evenzeer in overweging heeft genomen dat er toch sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met partner en kind. Zo motiveert de verwerende partij: *“Van belang in deze context is eveneens dat zowel betrokkene als zijn partner mevrouw R. (...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene. Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert echter de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren, niet. Betrokkene kan de precaire situatie van haar verblijf niet ontkennen.*

Betreffende het hoger belang van het kind, wordt het niet betwist dat een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen een bepaalde impact kan hebben op de minderjarige zoon. De zoon hoeft echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen een verblijfsrecht aan te vragen bij de bevoegde ambassade of consulaat, houdt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Betrokkene kan met mevrouw R. (...) en het kind R., J. (...) tijdens deze periode indien gewenst nauw contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn nog erg jonge kind beperkt blijven. Gezien de prille leeftijd van de zoon mogen we aannemen dat zijn plaats momenteel hier bij zijn legaal in het Rijk verblijvende moeder is. Betrokkene kan dan vanuit zijn land van herkomst een aanvraag indienen om op legale wijze terug te keren en indien gewenst opnieuw een rol spelen in de ontwikkeling van zijn kind.”

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij ook in dergelijk geval meent dat een verwijderingsmaatregel geen disproportionele inbreuk uitmaakt op het recht op gezins- of familieleven. Zij motiveert dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat tot het recht op gezinsleven.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot lang verblijf in België en bijgevolg moeten zij en haar partner ervan bewust geweest zijn dat het ingeroepen gezinsleven, omwille van verzoekers illegale verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoekende partij blijft in gebreke de in haar situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Zij blijft hameren op haar gezinsleven met haar partner en kind, maar daarmee toont zij niet aan dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Zij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het kind nog zeer jong is, dat het op legale wijze bij de moeder kan verblijven en dat het niet hoeft te gaan om een lange scheiding zodat de impact op het kind beperkt blijft. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de moeder niet bij machte is om tijdens de afwezigheid van verzoekende partij in te staan voor de zorg en opvoeding van het kind.

Verder blijkt ook niet dat zij hun gezinsleven niet elders dan in België kunnen verderzetten. Uit niks blijkt dat het gezin, nu partner en kind de Nederlandse nationaliteit hebben, niet samen in Nederland zouden kunnen verblijven of nog, gelet op de Surinaamse nationaliteit van verzoekende partij, in Suriname. Het kind is nog dermate jong dat aangenomen kan worden dat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich aan een andere omgeving aan te passen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v.

Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ernstige hinderpalen hiervoor blijken niet.

Evenmin blijkt dat, voor zover de partner ervoor opteert in België te blijven wonen, zij hun relatie niet verder zouden kunnen zetten via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in afwachting dat verzoekende partij op regelmatige wijze naar België kan komen. Via de moeder van het kind kan verzoekende partij op die manier in contact blijven met het kind.

Zelfs voor zover aldus zou komen vast te staan dat wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kan geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op het voorgehouden gezinsleven.

2.5. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen inzake het gezinsleven van verzoekende partij, inclusief het hoger belang van het kind, en heeft zij vastgesteld dat er geen sprake is van enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER